

A DUNA-PARTON

Másnap tikkasztó meleg volt, a délutánt a gyerekek Dédi kertjében töltötték, ahol a fák kellemes árnyékot adtak. Bálint órákig fogócskázott Malvinnal és Kapitánnyal. Anna pedig sokadszorra próbálta lerajzolni Dédit, aki az almafa alatti karosszé- kében ülve egy réges-régi legyezővel hűsítette magát. Sokszor ültek már ott, az almafa alatt, együtt, miközben Dédi a gyerekkoráról mesélt a gyerekeknek, meg olyan régi időkről, amikor még ő sem élt, csak a szülei, nagyszülei meséltek neki róla, kislánykorában.

Bálint később feladta, hogy Kapitányt valaha is megfogja. A kis fehér kutyus sokkal gyorsabb volt, mint hitte. Malvin azonban többször is hagyta, hogy utolérje és megsimogassa. Ilyenkor persze Kapitány is odabújt, nehogy kimaradjon a jóból. A kisfiú már kezdett éhes lenni, de Dédi azt mondta, a mai uzsonnát nem a kertben, hanem a Duna-parton fogják elkölteni. Kosárba rakták a szendvicseket, a gyümölcsöt, meg a házi szörpből készült italokat, és együtt indultak a folyóhoz.

Anna már reggel a hátizsákjába pakolta kedvenc könyvét, és elrakta a két papírha- jót is. A gyerekek azt tervezték, hogy versenyeznek majd velük. Dédi valahonnan előásott egy régi, kopott, de igen vidám színekben pompázó napernyőt. Ahogy megérkeztek a partra, letáboroztak kockás plédjükön, Anna ledobta szandálját, és mezítláb, a kavicsokon egyensúlyozva a víz felé indult.

- Anna, a vízparton játszunk! Csak a bokádig érhet a víz! – figyelmeztette a kislányt Dédi.
- Miért? – kérdezte Anna.
- Mert a Duna veszélyes és kiszámíthatatlan. Erős a sodrása, a medre egyenetlen, és tele van mély gödrökkel. Előfordulhat, hogy lépsz egyet, és hirtelen elsüllyedsz, és te még nem tudsz úszni. Bár ilyen esetekben még a jól úszók is megijedhetnek. – magyarázta Dédi.
- Dédi, úsztathatjuk a kishajókat? – kérdezte ekkor Bálint.
- Hogyne! Tarthattok versenyt is! – felelte Dédi, kitalálva a gyerekek gondolatát. Anna kivette hátizsákjából a hajókat: a sárgát megtartotta, a kéket pedig Bálintnak nyújtotta.
- Vigyázz, kész, rajt! – élvezettel követték a papírhajók sodródását.
- Jaj, a szép hajóm elsüllyedt! – siránkozott Anna, amikor hirtelen hullámozni kezdett a víz, és felborította a kishajót.
- Azt nézd, mekkora hajó! – mondta erre az öccse.
- Olyan, mint egy emeletes ház. – foglalkozott most már Anna is a nagy dunai hajóval.
- Sokféle hajó közlekedik a Dunán. Ez egy szállodahajó, ezen pihennek, utaznak, és világot is látnak az emberek. Ha szerencsénk van, látunk majd gyors szárnyas hajót, és teherszállító uszályt. Azok is nagy hullámokat keltenek. – magyarázta Dédi.
- Gyere, Anna, ugráljuk át a hullámokat! – hívta Bálint a nővérét. Mindketten hangosan kacagtak, ahogyan a fel-felloccsanó víz csiklandozta lábukat.
- Anna, Bálint, halásszátok ki a kishajókat, és tegyétek ki őket a napra száradni! Amíg a kishajók száradtak, a gyerekek várépítésbe kezdtek. Bálint négy tornyot

épített, alagutat ásott, körbevette árokkal. Anna a díszítéshez szorgalmasan gyűjtögette a kagylókat, csigákat. Mivel a nagy játékban még jobban megéheztek, hamarosan a plédre telepedtek, és jóízűen elfogyasztották Dédi finom szendvicseit. Egyszer csak dobszó ütötte meg a fülüket.

- Mi ez a hang? Honnan szól? – kérdezte Anna.
- Azt nézd! Milyen érdekes hajó! Sárkány van az orrán! – csodálta Bálint. – De szép színes!
- Miért dobolnak? – érdeklődött Anna.
- Ez egy sárkányhajó, sokan ülnek benne. A dobszóra azért van szükség, hogy a sok ember egyszerre tudjon evezni. A dob adja az ütemet. Pont itt kötnek ki! – szólt Dédi.

A gyerekek kíváncsian szaladtak oda a partra kiszálló evezősökhöz.

- Beleülhetünk? – kérdezték az egyik bácsit.
- Hát... – válaszolta. – Előbb kérdezzük meg a szüleiteket!
- Dédivel vagyunk itt. – mondta Anna, de addigra Dédi már oda is jött hozzájuk.
- Szervusz, Lacikám! – köszöntötte a bácsit.
- Ági néni! De jó, hogy látom! Csak nem Ági néni a déditek? – kérdezte a gyerekeket.

Anna és Bálint buzgón bólogattak, majd Dédihez fordultak.

- Dédiii... – kérlelték. – Hadd menjünk el egy kicsit sárkányhajózniii...!
- Rendben van, ha Laci bácsi megengedi. – válaszolta Dédi.
- Igen!! – kiáltott fel Anna és Bálint örömeiben.
- Tudjátok mit? Hozok nektek a csónakházból kicsi evezőt, kicsi mentőmellényt, és elviszünk titeket egy körre! – ajánlotta fel nekik Laci bácsi, akiről később kiderült, hogy ő a sárkányhajó kormányosa.

– Juj, de jó! – ugrándoztak a gyerekek.

– Nagyon figyeljete Laci bácsira, és fogadjatok szót neki! – intette a gyerekeket Dédi.

Anna és Bálint izgatottan foglalták el helyüket a csónakban, és már indultak is. A legjobb az volt, hogy ők is evezhettek. Nem gondolták volna, hogy ilyen nehéz. Hát még akkor milyen nehéz evezni, amikor a dob szól, és egyszerre kell húznia a lapátot mindenkinek! Egy idő után abba is hagyták, és a folyón felfelé haladva Laci bácsival beszélgettek.

– Nézzétek, éppen most köt ki a komp! Horányból hozza a sok autót és az utasokat.

– Azok ott hattyúk, meg egy vadkacsacsalád! – fedezte fel közben Bálint.

– De édesek a kicsi kacsák! – örvendezett Anna – Merre lakhatnak?

– A parti fák és bokrok rejtekébe építik a fészkeket. Olyan helyen, ahol keveset jár ember. A kicsik

nemrég keltek ki a tojásból,

de már nagyon jól tudnak

úszni. Kacsamama ta-

nítja őket élelmet ke-

resni. A víz alá buknak

a fejükkel, a csőrükkel

szűrnek ki a vízből táp-

lálékukat: növényi ré-

szeket, apró halakat,

ebihalakat, csigákat ke-

resnek. – magyarázta

Laci bácsi. – Nézzétek,

ott a Csurgó-patak, itt folyik a Dunába! Gyerekkoromban rengeteget játszottunk a partján. Egész napokat töltöttünk ott.

– A Dédit is ott tetszett megismerni? – kérdezte Anna kíváncsian.

Laci bácsi szeme felcsillant.

– Ó, igen. Akkor még nagyon kicsik voltunk, és ő szokott mesélni nekünk. Feküdtünk a virágok között, néztük a báránnyelűket, és a déditek meséket mondott róluk. Sosem felejttem el. Na, de lassan indulnunk kell vissza!

Közben Laci bácsi a folyó közepe felé fordította a hajót, majd elindultak visszafelé.

– Figyeljétek a víz felszínén kavargó örvényeket! Itt nagyon mély a víz! A Duna közepén rengeteg örvény van. Olyanok, mint egy forgószél: ha kisebb dolgok kerülnek beléjük, lehúzzák őket a mélybe. De ne aggódjatok, a mi hajónk biztonságos!

A visszafelé vezető út gyorsabb volt, hiszen a folyón lefelé mentek, így a víz sodrása segítette a hajót. Kikötöttek, és látták, hogy Dédi már izgatottan várta őket. Anna és Bálint megköszönték Laci bácsinak a szép élményt, és lelkesen mesélték Dédinek első sárkányhajós kalandjukat. Ahogy sétáltak haza, Anna próbálta elképzelni a most napernyő alatt ballagó idős asszonyról, hogy fiatal, és csodás meséket mond a gyerekeknek. Nem is volt olyan nehéz elképzelni.